

Sygn. akt VIII U 2330/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Protokolant:	Katarzyna Stefańczyk

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2016 r. w Gliwicach

sprawy K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania K. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 9 września 2015 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Mariola Szmajduch

Sygn. akt VIII U 2330/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 września 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., powołując się na przepisy art. 53, ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 748, ze zm.) odmówił K. B. przeliczenia emerytury po przepracowaniu 30 miesięcy od momentu ustalenia prawa do emerytury. W uzasadnieniu ZUS wskazał, że przeliczenie to jest możliwe jedynie w stosunku do emerytur przyznanych na podstawie przepisów określonych w art. 27 – 50e ustawy emerytalnej. Z kolei ubezpieczona obecnie nabyła prawo do emerytury na podstawie art. 24 ustawy o FUS, której sposób wyliczenia jest odmienny od wskazanego w art. 53. Z tego też względu wnioskowane przeliczenie odwołującej nie przysługuje.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona zakwestionowała argumentację organu rentowego i wniosła o przeliczenie jej emerytury z uwzględnieniem reguł określonych w art. 53, ust. 4 ustawy emerytalnej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił, co następuje :

Ubezpieczona K. B. urodzona (...) od 1 maja 2008r. jest uprawniona do emerytury wcześniejszej przyznanej na podstawie art. 29, w zw. z art. 46 ustawy emerytalnej. Wyliczając wysokość tej emerytury na podstawie reguł określonych w art. 53, ZUS uznał za udowodnione 27 lat i 2 miesiące okresów składkowych oraz 8 lat i 3 miesiące okresów nieskładkowych. Do wyliczenia podstawy wymiaru przyjęto ostatecznie wynagrodzenie z 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu od stycznia 1998r. do grudnia 2007r. i ustalono (...) na 162,31%.

W dniu 17 maja 2013r. ubezpieczona zgłosiła do ZUS wnioski o przyznanie jej emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego i obliczenie jej wysokości z uwzględnieniem do tzw. części socjalnej nowej kwoty bazowej, zgodnie z regułą określoną w art. 53, ust. 4 ustawy emerytalnej.

Zalutując powyższy wniosek organ rentowy decyzją z dnia 4 czerwca 2013r. przyznał K. B., jako osobie urodzonej po dniu 1 stycznia 1949r., prawo do emerytury, na podstawie art. 24 ustawy o FUS. Przyznanie świadczenia na tej podstawie prawnej skutkowało obliczeniem jego wysokości w oparciu o reguły określone w art. 25 i 26 ustawy emerytalnej.

Świadczenie to okazało się mniej korzystne od dotychczas wypłacanej emerytury, w związku z czym ZUS zawiesił jego wypłatę. Z kolei ubezpieczona cofnęła swój wniosek o to świadczenie i postępowanie w sprawie jego przyznania zostało umorzone.

Następnie w dniu 27 lipca 2015r. ubezpieczona ponownie wystąpiła z wnioskiem o przyznanie jej emerytury i obliczenie jej wysokości z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej do części socjalnej świadczenia (art. 53, ust. 4).

W związku z powyższym organ rentowy w dniu 9 września 2015r. wydał dwie decyzje. Pierwszą z nich ponownie przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury, na podstawie art. 24 ustawy o FUS i wyliczył jej wysokość na podstawie art. 25 i 26 ustawy emerytalnej. Postępowanie o to świadczenie zostało po raz kolejny umorzone, ze względu na wycofanie w tym zakresie wniosku przez ubezpieczoną.

Kolejną decyzją z tej samej daty ZUS odmówił ubezpieczonej przeliczenia emerytury zgodnie z regułą określoną w art. 53, ust. 4 ustawy o FUS.

Z decyzją tą nie zgodziła się ubezpieczona argumentując, iż jako osoba urodzona w roku 1953 nie może nabyć już prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, na podstawie przepisów dotychczasowych. Tym samym nie można w jej wypadku zastosować art. 53, ust. 4, przez co jest poszkodowana.

Powyższy stan faktyczny zasadniczo jest bezsporny i wynika wprost z akt organu rentowego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż zgodnie z art. 53 ust. 3, w zw. z ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2015r. poz. 748, ze zm.) emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury (ust. 3). Przepisu ust. 3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (ust. 4).

Z powołanego przepisu wynika jednoznacznie, że aby nabyć możliwość uwzględnienia do części socjalnej świadczenia, tzw. nowej kwoty bazowej, należy po przyznaniu emerytury przepracować co najmniej 30 miesięcy i nabyć prawo do kolejnej emerytury, przy obliczaniu której reguła ta zostanie zastosowana.

W dalszej kolejności należy zauważyć, iż odwołująca jako osoba urodzona po dniu 31 grudnia 1948r., składając w roku 2015 wniosek o emeryturę, mogła uzyskać prawo do tego świadczenia jedynie na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej, który stanowi, iż ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Szczegółowe zasady wyliczania wysokości emerytur przyznanych na podstawie art. 24 powołanej ustawy uregulowane zostały w art. 25 i 26 tej ustawy.

W myśl art. 25, ust. 1 podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zaewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Z kolei jak stanowi ust. 1b tego artykułu, jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2014r. poz. 191 i 1198 oraz z 2015r. poz. 357), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Zgodnie natomiast z art. 26 emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 (ust. 1).

Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (ust. 2).

Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (ust. 3).

Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2 (ust. 4).

Tablice, o których mowa w ust. 4, są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego (ust. 5).

Kwestią sporną w przedmiotowej sprawie pozostaje, czy do wyliczenia wysokości emerytury odwołującej, przyznanej na podstawie art. 24, należy zastosować reguły wzięte pod uwagę przy obliczaniu dotychczas pobieranej przez nią emerytury, tak jak tego domaga się odwołująca, czy też reguły określone w art. 25 i 26 ustawy emerytalnej, tak jak to uczynił ZUS.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie, w całej rozciągłości zgadza się z argumentacją przedstawioną przez organ rentowy, gdyż znajduje ona oparcie w obowiązujących przepisach.

Zgodnie z przytoczonymi wyżej przepisami podstawę obliczenia emerytury przyznanej na podstawie art. 24 stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne,

z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego, po pomniejszeniu ich o sumę kwot pobranych wcześniej emerytur. Ostatecznie emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego.

W przedmiotowym przypadku ubezpieczona, jako osoba urodzona po dniu 31 grudnia 1948r., od roku 2008 pobiera emeryturę przyznaną na podstawie art. 46, w zw. z art. 29. Następnie kolejny wniosek emerytalny zgłosiła w lipcu 2015r. i z tego względu obecnie jej uprawnienia emerytalne, wobec braku wykazania odpowiedniego okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych, mogły zostać rozpoznane wyłącznie na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej.

Konsekwencją przyznania emerytury na podstawie powyższego przepisu było ustalenie jej wysokości zgodnie z regułami określonymi w art. 25 i 26 ustawy o FUS, w tym również opisanego w art. 25, ust. 1b pomniejszenia podstawy obliczenia emerytury o sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Organ rentowy prawidłowo odmówił ubezpieczonej wyliczenia jej emerytury z uwzględnieniem zasad przewidzianych w art. 53 ustawy emerytalnej. Przepis ten jest zawarty w rozdziale czwartym omawianej ustawy, który wprost określa, że dotyczy sposobu ustalania wysokości emerytur, o których mowa w art. 27-50e. Nie ma on więc zastosowania do ustalania wysokości emerytur kapitałowych przyznawanych na podstawie art.24 ustawy, obliczanych zgodnie z art.25 i 26 ustawy.

Reasumując: ubezpieczona mimo, iż po przyznaniu w roku 2008 emerytury wcześniejszej przepracowała powyżej 30 miesięcy i spełnia warunki do przyznania jej emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, nie może skorzystać z przeliczenia o którym mowa w art. 53, ust. 4, bowiem obecnie może nabyć prawo wyłącznie do emerytury na podstawie art. 24 ustawy o FUS, zatem organ rentowy w sposób zgodny z prawem odmówił jej obliczenia wysokości emerytury w sposób jakiego się domagała i z tego względu jej odwołanie należało uznać za bezpodstawne.

Biorąc wszystkie powyższe względy pod uwagę, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

(-) SSO Mariola Szmajduch